

ÁLDÁS, BÉKESSÉG, KEDVES GYEREKEK!

FELADAT:

Egy kellemes feladattal kezdem: Egyetek meg egy finom joghurtot vagy krémtúrót! Ha ez megvolt, mossátok ki a kiürült poharat és tegyetek bele földet! A szüleitektől kérjétek 5-6 babszemet és dugjátok a földbe úgy, hogy ne „kukucsáljanak ki” a babszemek! Tegyétek olyan helyre, ahol nap éri, majd locsoljátok meg kevés vízzel! Ezután már nem is lesz más dolgotok, csak figyelni és öntözni a magokat minden nap.

ÁHÍTAT:

„...a növekedést az Isten adja.” (IKor 3,6)

Isten csodálatos ajándékot adott az élőlényeknek, hogy növekedni tudnak. Élőlények a növények, az állatok és az emberek.

A növények pici magja, ha vizet, földet kap, gyökeret ereszt, kirügyezik, szára és levele nő, majd virágzik és termést hoz, mint a bab:

Az állatok is képesek tenyérből nagygyá növekedni, mint ez a nyuszika:

Ti is egészen pici babaként születtetek meg és most nagy óvodássá cseperedtetek. Kérjétek anyát-
apát, hogy mutasson babakori fényképet rólatok, sőt mutassák meg, hogy ők milyenek voltak kicsi
korukban! ☺

De Isten az embert úgy teremtette meg, hogy nem csak a teste tud növekedni, hanem az ügyessége, a tudása, a szeretete is. Lehetséges, hogy régebben még nem tudtál fél lábon állni, de most akár 20-ig is elszámolsz, miközben nem teszed le a fél lábad, (próbáld ki!) ez az ügyesség. Lehet, hogy régebben még nem ismerted a háziállatok és a vadállatok nevét, de most rengeteget fel tudsz sorolni, (próbáld ki!) ez a tudás. Lehetséges, hogy régebben nem tetted meg azt, amire anya vagy apa kért, hogy szépen moss kezet, vagy rakd el a játékaidat, de most engedelmessz nekik, (próbáld ki!) ez a szeretet.

Tehát nagyon fontos a növekedés! Ne feledjétek, ezt is Isten találta ki. „...a növekedést az Isten adja.”

ZENEHALLGATÁS:

Szeretettel javaslom, hogy hallgassátok meg Antonio Vivaldi Négy évszak című zeneművéből a Tavasz című részt! Közben mozoghattok, táncolhattok a zenére!

<https://www.youtube.com/watch?v=V4owCW49RbE>

MESE:

Tordon Ákos: A kismadár kertje

Van nekem egy kertem. Benne télen-nyáron rigó ül az ágon. Feketerigó. Reggelente rigófűttel köszönt engem, s ha a kertben üldögélek, mindig a fölőbém hajló ágra telepedik, onnét mondja a meséit. Mert bizony az én rigóm mesemondó kisrigó. ezt a mesét is tőle hallottam:

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy mázas korsó, benne egy szem borsó. Ezt a borsószemet elvetette a kertjébe az egyszeri kismadár. Mert kertje is volt az egyszeri kismadárnak, a fészke mellett.

Ezután nem tett egyebet: eldicsekedett fűnek-fának, hogy mennyi borsó terem majd neki a kertjében, gond nélkül élhet belőle télen. Ki is kelt a borsó. Icipici szára zöldellt a világba. Megörült a kismadár, sietett az Esőhöz.

– Eső, Eső, kedves Eső – kopogtatott be hozzá – siess hozzám, kikelt a borsóm, locsold meg a kertem!

– Ebben a hónapban szabadságon vagyok – válaszolta az Eső mérgesen a háborgatásért, és becsapta ajtaját.

– Jaj, elszárad a borsóm!- ijedezett a kismadár, s a kútágásra rebbent. Onnét kiáltott le a kútnak: – Gémeskút, kedves kút, siess hozzám, kikelt a borsóm, locsold meg a kertem!

– No még ilyen! – képedt el az öreg gémeskút. S a kútágas akkorát reccsent mérgében, hogy ijedten röppent fel róla a kismadár.

Ahogy becsapta ajtaját az eső, tüstént lelohadt a mérge és sajnálni kezdte az egyszeri kismadarat. Fel is keltette a fiát, Záport:

– Eredj, édes fiam, locsold meg kicsit a kismadár kertjét, kertjében a borsót!

A gémeskútnak is megesett a szíve a kismadáron, s küldte a teli vödört, öntözze meg a borsót. No, nagyot nézett a Zápor, amikor feleúton megpillantotta a lassan ballagó vödört.

– Ki látott már ilyen csodát: maga megy a teli vödör! – rikkantotta és megkérdezte, hová-kihez.

– A kismadár borsóját megyek meglocsolni – válaszolta a vízzel teli vödör.

– Nem oda Buda! – zendült a Zápor szava. – A kismadár borsóját én locsolom meg!

Azzal már zúdult is a Zápor az égből a kismadár kertjére.

– Jaj, itt az özönvíz, vízözön! – ijedt meg a kismadár a lombok alatt, s csak akkor

könnyebbedett meg a szíve, amikor a szivárvány hídját verte fel a z égre. Akkorra ért oda a vizesvödör.

– Hát te mit keresel a kertemben? – csodálkozott a kismadár.

– Locsolni jöttem! – felelte a vödör, s azzal loccs! – már meg is öntözte a zápor fürdette borsót. A kismadár siránkozva nézte a tenger tócsát.

– Jaj, oda a borsóm! – sírdogált. De a borsót nem mosta el a tenger tócsa! Sőt: egykettőre bokrosodni kezdett.

– Borsócskám, borsócskám, de megnőttél! – örvendezett borsójának a kismadár. – Bizony eljött a kapa ideje!

Azzal elröppent a kapás emberhez.

– Kedves ember, kapás ember – kopogtatott be az ablakon- hozd a kapád, kapáld meg a borsóm.

– Jó, jó, kismadár, megkapálom én szívesen, ha meg tudunk egyezni a fizetség dolgában!

Abban egyeztek meg, hogy a fele termést a kapás kapja. Meg is kapálta a borsót még aznap. Másnapra már szedhették is róla a borsót. Csoda egy borsó volt! Színarany volt minden szeme! Bizony elállt az ember szeme-szája, amikor beállított a fizetségért! Csak a kismadár kesergett:

– Ó, én szerencsétlen, szegény kismadárka, egyszer vetek borsót, egyszer gazdálkodom, hogy legyen télire való eleségem, akkor is csak aranyborsó terem nekem!

– Add nekem az aranyborsót, kismadár – mondta az ember – cserébe minden télen magot szórok neked az ablakpárkányra!

A kismadár örömet odaadta az aranyborsót, s azóta minden télen odaszáll járandóságáért az ablakpárkányra; mert azt mondanom sem kell, hogy mindörökre felhagyott a gazdálkodással. Kertje sincs többé, de fészke ott van minden kertben, a ti kertetekben is.

VERS:

Gazdag Erzsi: Fecskenóta

Zeng a fészek
reggel óta,
felcsendült a
fecskenóta:
– Csit-csivit,
csit-csivit!
Itt a tavasz!
Itt van, itt!

Megvan még a
régi ház,
bár megkopott
rajt a máz.
Nosza, rajta!
Fecske módra
kimeszelik
nótaszóra:
– Csit-csivit,
csit-csivit!
Itt a tavasz!
Itt van, itt!

SZÍNEZŐK:

